

Marvel Moreno *Oriane, teta Oriane*

Hiša tete Oriane je Marijo takoj osupila, vznemirjati pa jo je začela, šele ko je zaslišala prve glasove. Hiša je bila velika in tiha, obdana z vrtom, kjer so rasle akacije. Vzdolž hodnikov so se vrstili že dolga leta zaprti saloni in spalnice s pohištvom, ki je spalo na podobah, narejenih iz prahu in raztrganih pajčevin. Marija je nehote začela hoditi po prstih. Povsod so bili slike in zrcala, gobelini in preproge z neskončno ponavljajočimi se arabeskami in okno z barvnimi stekli, podobno vitražu v cerkvi. Marija se ni spominjala, da bi kdaj že bila tu niti da bi kdaj prej srečala teto. Vedela je, da je babica enkrat na leto, na predvečer sv. Janeza, odhajala k teti na obisk. Vedela je tudi, da teh obiskov dedek ni odobral. In slutila je, da ne bi bila nikoli prišla, ko bi bil njen ded še živ, ko je prispelo vabilo tete Oriane, naj preživi julijske počitnice pri njej. Mariji je bila teta Oriane takoj všeč. Že prvi dan. Bila je umirjenega videza in imela je blede oči, ki so jo gledale s prizanesljivim hrepenenjem. Vedno je bila vesela. Vedno se je nasmehnila, ko je Marija vstopila v sobo, kjer je preživljala popoldneve in risala figurice ob oknu, ki je gledalo na morje.

Risbe tete Oriane so Marijo privlačile, uspavale so jo, kadar jih je opazovala. Nekaj čarobnega je bilo v neskončnem ponavljanju oblik, v svinčniku, podobnem trnku, ki se je dvigal in spuščal kot igla na blagu. Teta je vedno sledila enakemu zaporedju in najprej narisala cele vrste krogov, nato pa zarisala križ v vsak krog posebej. Potem so njene roke krilile nad listi, krogi in križi pa so zginili pod prepletenimi črtami, ki so se združevale in oblikovale majcene rombe. Proti večeru je Marija prihajala k njej v sobo in jo opazovala,

kako porisuje list za listom, dokler se ni znočilo in je prišla stara Fidelia povedat, da je večerja pripravljena. Cele ure je lahko sedela ob teti Oriane. Ugajala ji je njena umirjenost, tišina, ki jo je vedno obdajala. Všeč so ji bile njene begajoče roke, podobne puhu, ki ga je veter raznašal nad akacijami na vrtu. Odkrila je tudi, da sta si s teto podobni: obe sta imeli čudno navado, da nista nikoli stopili na stik dveh talnih ploščic. Obe sta imeli radi ledeno sadje in cvet *ilang-ilang*. Včasih je pri teti Oriane odkrila svoje lastne kretnje, poseben način nagibanja glave, previdno obliko nasmeha. Koliko sta si bili podobni, pa je ugotovila šele takrat, ko je listala album s fotografijami.

Teta ji ga je pokazala nekega deževnega popoldneva, enega tistih popoldnevov, ki sta jih pustili minevati tako, da sta neskončno dolgo igrali človek ne jezi se. Ker ji je teta govorila o starih časih in ji želela pokazati, kako so se takrat ljudje oblačili, je vzela album iz omare, si ga položila na kolena in ga odprla. Počrnele in zamegljene slike so se začele vrstiti pred njenimi očmi in si zmedeno sledile, vse dokler niso prišle do deklice, oblečene v obleko iz organdija. Marija je nekaj trenutkov mislila, da vidi sebe. Osupla je prepoznala svoje kite, svoj obraz in celo svoj zadržani strah pred fotografskim aparatom. Teta Oriane se je nasmehnila – njej se je vse skupaj zdelo najbolj naravno na svetu – in ne da bi spregovorila, je spet začela obračati liste in brisati prah z brezimnih prijateljev in sorodnikov. Marija je imela občutek, da znova doživlja že znane prizore. Zdelo se ji je, da je nekoč že stala za tetinim hrbtom, ne da bi se za slike sploh menila, s prav tako otopelostjo, kot da bi se njenih vek dotikala nevidna roka. Ko je teta Oriane obrnila list, je nežno popraskala obraz moškega. Bil je žalosten obraz kot odsev v vodi.

»Kdo je to?« je vprašala Marija

Teta je zaprla album.

»Sergio,« je rekla. »Edini brat, ki sva ga imeli tvoja babica in jaz.«

»Mislila sem, da je umrl kot otrok,« je dodala Marija.

»Nič čudnega,« je rekla teta Oriane in pogledala na igralno ploščo. »Tvoja babica rada goljufa preteklost. Se greš igrat?«

Morda so se glasovi začeli naslednjega dne. Ali malo kasneje. Marija je verjetno z leti pozabila. Ko je bila že poročena in ji čas ni bil več iskrenje posameznih trenutkov, temveč počasno potekanje enakih dni, ki so minevali ob opazovanju hčerkinе igre na vrtu hiše, kamor jo je osamil mož, se je Marija poskušala spomniti, kdaj je prvič zaslišala glasove. Ali se ji je to zgodilo takoj naslednjega dne po tistem, ko sta s teto listali po albumu, ali kasneje, ko je Fidelia izjavila, da je neki neznanec prišel na plažo nabirat školjke in brez sramu pogledoval proti hiši. Ni se mogla natanko spomniti. S skrivno tesnobo je čutila, kako se ji spomin izmika in postaja vedno bolj neotipljiv, vezan le na tisto od rje razžrto gugalnico, ki jo je nekega dne odkrila na vrtu tete Oriane in ki je bila leta nazaj, veliko preden sta jo dež in sonce neozdravljivo razjedla, pobarvana modro. Glasovi so se začeli tisto jutro, ko je s palico izkopala gugalnico in začela odstranjevati plast blata, ki je prekrivala verige. Ko je čistila obroč, se ji je zazdelo, da za hrptom sliši pokanje suhih vej. Potem je zaslišala škrtanje. Obrnila se je, a zadaj je videla le zid vrta in košate akacije z odprtimi rumenimi cvetovi. Pomislila je, da kuščar teka po soncu. Ne da bi se vznemirjala, je nadaljevala čiščenje gugalnice. Trenutek potem se je hrup vrnil. Marija je počasi vstala in pogledala okoli sebe. Nenadoma, kot da bi ga nekaj prestrašilo, je iz gošče priskakljal rumen ptič in zmedeno zakrilil pred njo ter se kot nit dvignil proti svetlobi neba.

Glasovi so se nevidno priplazili na vrt tete Oriane. Pa se tam niso ustavili, temveč so počasi začeli vdirati v hišo, postopno so jo osvajali in se širili po hodnikih in prehodih. Nenadoma jih je bilo slišati pod stopnicami, za zavesami, valili so se pod stropom in se stapljali z vetričem in šumenjem akacij. Čim bolj prepoznavni so postajali in čim bolj so se izoblikovali v nedvoumne glasove, tem

bolj jih je Marija imela za neresnične. Včasih so jo dohiteli, ona pa je slepo bežala po hodnikih ali pa obstala čisto pri miru, skrčena od strahu. Bili so preveč vznemirljivi, da bi jih lahko sprejela. Marija je v sebi ustvarila prostor, kamor je odganjala stvari, ki jih ni hotela sprejeti. V tem prostoru so prostodušno dremale čaravnice in jokice in tja je sčasoma izgnala glasove.

Glasovi so postajali ranljivi in uročljivi. Vadila je vse mogoče trike, poskušala s čarovnijo, včasih je pomislila, da se jih bo znebila, če zadrži sapo, ko jih zasliši. In zares so se takrat potuhnili. A to so bile le začasne rešitve: glasovi so se spet pojavili in se naučili, kako se izmakniti urokom. In celo takrat je iskala razumen odgovor in glasove povezala z resničnimi dogodki, umišljala si je, da gre za prepah in za lačne miši. Šla je tako daleč, da si je izmišljala zapletene zgodbe o tem, kako jo namenoma straši ljubosumna in jezna čaravnica Fidelia. Na to, da bi se pogovorila s teto Oriane, še pomisliti ni mogla. Konec koncev ni bila prepričana, ali glasovi ne obstajajo le v njeni domišljiji, pa sram jo je bilo, da bi jo teta Oriane imela za majhno punčko. Nekega jutra pa je odkrila gugalnico obešeno na akacije, čeprav jo je pustila na vrtu na tleh. S stisnjenim srcem je stekla po teto Oriane.

Našla jo je v jedilnici, kjer je čistila srebrni pladenj. Že pri prvem stavku je v njenih očeh zaznala umirjen dvom. Ko je govorila, je izraz na tetinem obrazu postajal bolj in bolj svetel in nekam odmaknjen, kot da bi poslušala staro laž. Marija je kmalu dobila občutek, da se pogreza v nestvarnost.

»Gugalnica je tam«, je rekla skoraj sama sebi. »Lahko jo greš pogledat.«

Teta je z nežno kretnjo roke privolila.

»Slišala sem glasove«, je tiho vztrajala Marija.

»To me ne čudi«, se je smehljala teta Oriane. »Ta hiša je zelo stara.«

Marija jo je zgroženo pogledala.

»To so odmevi«, je razložila teta. »Pridejo in grejo. Lepo jih je poslušati.«

»Odmevi?«

Teta Oriane je skomignila z rameni.

»Ne znam razložiti«, je rekla. »Zvoki in glasovi puščajo sledi v zraku, kot bi zrak nikoli ne zapustil starih hiš.«

Videti je bilo, da se glas tete Oriane izgublja med njenimi očmi. Marija je pomežiknila.

»Gugalnica naj te ne skrbi«, jo je slišala reči nežno. »Mogoče so to muhe stare Fidelie. Vedno počne kaj čudnega«, je dodala in se dotaknila senc s konico prstov.

»Vprašala jo bom«, je rekla Marija.

»Zanikala bo«, je zagotovila teta Oriane.

Mariji ni bilo treba govoriti s Fidelio. Fidelia je izbrala prav tisti trenutek, da je vstopila v jedilnico in ju pogledala z nerazložljivim ogorčenjem. Marija se je pripravila na pozorno poslušanje godrnjanja, oštevanja, pritoževanja, vsega razen samogovora, ki je sledil in ki ga nikakor ni mogla razumeti ne tedaj ne kasneje, ko ga je v mislih poskušala sestaviti, medtem ko se je igrala v tetini sobi, kamor je preselila vse svoje igrače in jih spravila v predal, ki ji ga je izpraznila teta Oriane. Fidelia se je najprej začela pritoževati zaradi njegove navzočnosti v hiši in krivila teto, da je prebudila tisto, kar bi moralo v dobro vseh spati. Nato je omenila nekaj, kar se je dogodilo pred mnogimi leti, nekaj, kar je bilo povezano s smrtjo nekoga v morju. Nadaljevala je z očitki in namigovanji na skrivnostne dogodke, vse dokler je teta Oriane ni ustavila, da bi ji naročila zeliščni čaj. Čeprav je Marijo ta izbruh prijetno presenetil – odkritosrčnost starih služkinj je treba jemati s pravo mero humorja –, je začutila prikrito obtožbo v Fidelijinem obnašanju. Njene besede so jo spominjale na pogoste prepire med njenima starima staršema zaradi tete Oriane in na nezaupljiv odtенок, ki ga je odkrila pri svoji babici, ko jo je šla pospremit na avtobus in ji rekla, naj si ne jemlje preveč k srcu

besed njene sestre, ker so ji leta že zameglila razum. Prav zla slutnja, ki jo je zbujala teta Oriane, je bila povod, da se je Marija odločila, da preživi dneve pri njej. Če je bila ona povzročiteljica glasov, jo bo lahko nadzorovala, če ne, se bo izognila obleganju glasov, kajti glasovi – to je takrat opazila – nikoli niso vstopili v njeno sobo.

Teta Oriane je z dobro voljo sprejela novosti, ki jih je Marija vpeljala v njen natančni vsakodnevni red. Ni pokazala prav nobenega nasprotovanja, ko ji je predlagala, da bi pustila odprta vrata med njunima spalnicama. Zgodaj jo je zbujala, da je ne bi pustila same in da bi lahko skupaj šli na sprehod po plaži. Morje je bilo ob tej uri prekrito z meglicami in podobno srebrni črti, ki so jo preletavale samotne ptice in spuščale neuglašene krike v nebo, preden so se v poševni črti spustile in zapičile kljun v vodo, nato pa odletele skoraj tik nad Marijino glavo z obupano in otepajočo se ribo v kljunu. Včasih se je ribi uspelo iztrgati iz morilskega prijema in je vsa mrzla in trzajoča padla k Marijinim nogam. Marija jo je prijela s konicami prstov in jo vrgla v morje. Vonj po morju se je obdržal ves dan v njeni roki, bolj trpek, bolj gost kot vonj po črnih školjkah, ki so šklepetale v žepu njenega predpasnika, ko je hodila počasi, da bi ujela tetin korak in poslušala njene pripovedi o starih časih. Takrat, ko je bila še majhna deklica, je s Sergiem jahala po tej isti plaži in ob polni luni se je pesek lesketal, kot da bi vsako zrno skrivalo kristalno iglo. Niso bili kristali, ampak svetlikajoče se alge, je razložila teta Oriane in se smehljala. Sergio in ona sta leta in leta verjela, da je obstajal skriti zaklad pod skalo na drugi strani plaže, kjer se je razburjalo morje in se razletavalo v velikih valovih pene in kjer se je včasih ob prvem svitu kot izrezana pojavila podoba neznanca, ki je tako prestrašil Fidelio.

»Lahko da je ta zaklad celo obstajal«, je nekoč rekla Marija. Videti je bilo, da teta Oriane razmišlja, medtem ko potiska svojo palico v luknjico, ki jo je naredil rak.

»Stvari obstajajo, če verjameš vanje,« je čez čas rekla.

Nikoli nista šli do skale. Teta ni marala bleščeče sončne svetlobe v očeh in se je vsakič na pol poti obrnila. Nazaj sta hiteli, ker je teta Oriane vztrajala, da zajtrkujeta natanko ob osmih. Čeprav njenih kapric ni razumela, jih je Marija sprejemala z določenim odobravanjem. Ko jo je posnemala, je postopno odkrivala čarobnost ponavljajočih se dejanj. Teta Oriane je preteklost, o kateri je govorila, vsak dan obujala s srebrnim servisom, lanenim prtom, še toplim pecivom iz koruzne moke. Tako je bilo in tako bo vse dotlej, dokler se bo srebrnina svetila na mizi, dokler bo Fidelia stregla zajtrk in si v poškrabljeni uniformi vsakič znova pridobila izgubljeno dostojanstvenost.

Na oni strani jedilnice se je odpiral vrt, tlel je od vročine in brenčanja in čisto na koncu, skrita med prašno prepletено grmovje, je stala uta, kjer je teta Oriane preživljala dopoldneve in skrbela za vrtnice, ki so čudežno rasle v senci drugih rož. Od tam je bilo slišati šumenje morja, in če si splezal na zid, si lahko videl plažo, skoraj vedno samotno, razen če je tam kot siva silhueta, ki se je izgubljala v sijaju mivke, taval neznanec. Teta Oriane je skrbela za uto in zanemarjala vrt, tako kot je skrbela za tri sobe in prepustila drug del hiše pajčevinam in kuščarjem. V tem zanemarjanju in pozabi je Marija zaznala neko tiho željo po maščevanju, ki je vsak dan dobila otipljivo obliko, ko je teta napolnila veliki salon, kjer je kraljevala slika njenega očeta, z rožami. »Zato ker jih je sovražil,« je razložila in se smehljala. Na sliko moža togega pogleda s svilenim škrlatnim trakom poševno čez smoking in odlikovanjema na ovratniku je sijalo sonce od spredaj. Slika je bila zato že tako obledela, da bo nekega dne – tako je govorila teta Oriane – postala duh fotografije med duhovi v hiši brez gospodarja. Čakajoč na opustošenje, ki ga je na dnu svoje duše želela za ta kraj – in ki je res prišlo tri leta po njeni smrti, ko je morje preplavilo plažo, kasneje tudi vrt in počasi sesulo hišo –, je zaklepala preteklost in jo trmasto hranila v velikem salonu in jedilnici, še posebno pa v sobi v drugem nadstropju, ki si jo je izbrala, da bi preživljala popoldneve in risala figurice na liste

zvezka. Tam, kamor glasovi niso nikoli vstopili, se je Marija naučila sestavljati življenje tete Oriane, kajti ure brezdelja, ki jih je preživljala ob njej, so jo spodbudile, da je odkrila presenetljivi svet njenih omar.

Vse stvari, ki jih je kadar koli imela teta Oriane, so bile v predalih, zavite v svilen papir z nežnim, starim vonjem po *canangi*. Nedotaknjene, kot da času ni uspelo razmajati majhnih pozlačenih ključavnic, ki so odpirale šatulje in skrinje in razkrivale zgodovino, prepleteno z igračami in oblekami, ogrinjali, trakovi, pahljačami in rožami, pozabljenimi v knjigah poezije. Marija je odvijala tetine spomine s takim očaranjem, kot da bi dvigovala pokrov škatle presenečenj. Lahko so se prikazale nenavadne stvari, amuleti in strašljive figurice iz cunj ali kaj, kar se je skrivalo pogledu. Kot da bi vse stvari imele dvojno dno: lutka je skrivala drugo lutko, kocka se je sama v sebi sedemkrat ponovila, šatulja za dragulje je ob pritisku na gumb razkrila nevidne predalčke, skrite med arabeskami. Teta Oriane je Mariji namignila, da mora sama odkriti ključ, in jo opazovala z nasmeškom na ustnicah, kako pozorno je preiskovala predale in ji nenadoma s skoraj nevidno kretnjo pokazala, da je izbrala pravi ključ, ali pa jo je vrnila nazaj k predmetu, ki ga je pustila ob strani, da bi odkrila tudi njegovo umetelnost. Včasih so Mariji prišle pod roko risbe in slike nenavadne tete Oriane s spuščeni lasmi in prozornimi oblekami, kako bosa teče po plaži. Pa bakrene figurice, velike ptice, ki so svoja krila razprostirale nad golimi ženskami. In podobe, na katerih so moški, podobni živalim, oprezali za pastircami ali pa jih preganjali in plesali okoli dreves. Vse to jo je begalo. Še bolj pa jo je begal odziv tete Oriane, ki se takrat sploh ni menila zanjo in se je nagnila nad svoje slike z enakim prebrisanim izrazom, kot ga je imela babica, ko ji je postavljala uganke ali izzivala, naj ji vzame vrečko z mandeljni, ki jo je držala visoko v zraku. Marija je zaznala v njeni drži izziv in zato je trmasto opazovala vsako stvar, vse dokler ni odkrila njene skrivnosti. Morala je mešati karte na poseben način, razpreti pahljačo z enim samim

zamahom in gledati podobe proti svetlobi. Slike v knjigah so se spreminjale, če jih je opazovala od daleč. Japonske škatlice so se prelevile v majcena gledališča, če se je le bežno dotaknila površine: pojavili so se parčki, ki so se klanjali, sončniki in pahljače pa so se premikali. Če se je površine dotaknila v nasprotni smeri, pa so isti parčki ležali goli pod drevesi na vrtu.

Muhasti in vznemirljivi predmeti tete Oriane so znali očarati kot roke čarodeja. Ustvarjali so iluzijo, odpravljali resničnost, napelevali k pozabi. Ustvarjeni so bili za enkratno učinkovanje, kajti prvi vtis, ki so ga sprožili, se ni nikoli več povrnil. Pogledati jih je morala samo enkrat, potem jih je bilo treba zaviti nazaj v svilen papir in jih spraviti v omaro. Za seboj so puščali praznino, ki je običajni predmeti niso mogli zapolniti. Ko je Marija zaprla zadnjo šatuljo, je imela občutek, da je nekaj izgubila. Cele dneve je blodila in ni vedela, kaj bi počela v sobi tete Oriane. S punčkami in pravljičami se ni mogla več zabavati, počutila se je drugačno, odkrila je dolgčas. Teta je to opazila.

»Ti je dolgčas?« jo je vprašala nekega popoldneva. »Zakaj se ne greš igrat ven?«

Glasovi so bili na preži. Marija se je tega zavedela, takoj ko se je spustila v pritličje in zaslišala, kako se steklena krogla vali po ploščicah. Krogla – ali njen zvok – se je kotalila po hodniku, se skakaje spustila po stopnicah in preprosto nadaljevala, dokler se ni ustavila ob njenih nogah. Marija se ni premaknila, tudi pogledati je ni hotela. Nenadoma so se ji glasovi in zvoki zazdeli drugačni, prebujali so ji enako vznemirjenje kot šatuljice tete Oriane. S tem gibom, ali bolje rečeno, z odsotnostjo tega giba je prestopila nevidno črto, ki jo je vse dotlej ločevala od njih.

Nikoli več ni spala pri odprtih vratih niti ni šla gor v tetino sobo. Hodila je sem ter tja po hiši ali pa je šla na sprehod po morski obali, dokler se ni na skali prikazal tujec in pretrgal tok sanj. Glasovi

so vedno hodili za njo. Bili so nepredvidljivi, pojavljali so se kot prasketanje bakel, šelestenje papirnatega zmaja, ki se dviga v vetru, ali pa kot znani, skoraj domači previdni koraki, ki so ji povsod sledili. Čeprav je bila Marija nemirna, ni storila nič, da bi se jim izognila, celo izzivala jih je, ker je opazila, da se pojavljajo takrat, kadar je sama. Igrala se je na hodnikih, kamor ni Fidelia nikoli stopila, in se spuščala k morju po bližnjicah, ki jih ni nihče uporabljal. Norčevala se je iz korakov, ki so ji sledili, tako da jih je oponašala, se delala, da gre v tetino sobo, ali pa se jim je skrivala. V svojem obupu so glasovi zganjali tak hrup, da je na vrt pritekla Fidelia in začela po tihem preklinjati in izganjati hudiča.

Sčasoma so glasovi in zvoki vstopili v njene sanje. Otroške fantazije so jo zapustile in začela si je domišljati, da prav vsaka stvar opazi njeno navzočnost in da predmeti oživijo, ko gre mimo. Porcelan se ji je nasmihal, fotografije so jo opazovale, nič se ni dogajalo slučajno, vetrič je namerno nosil akacijeve cvetove na njeno okno in morje ji je na plaži nastavljal prav tiste kamenčke, ki jih je imela najraje. Kajti glasovi so bili v zrcalu in na morju, bili so kot temne sence, v črnino odete postave, tavajoče med drevesi, silhuete jezdecev s črnimi ogrinjali, podobnimi tistim v tetinih omarah. Skrivali so se v predmetih z eno samo željo, da bi jo našli, da bi jo videli. Ona je imela nekaj, česar nihče ni imel, njene oči so se svetlile, kite so odsevale v soncu. Če je lase razpletla, so ji padli vse do pasu in ji v nežnem objemu prekrili roke. Hotela je biti podobna mladenkam z gobelinov in nositi zračne obleke in venčke iz rož na glavi. Samo da bi jo videli. Vedno so jo gledali, nešteto Marij je odsevalo v njihovih očeh. Zato je zdaj nosila najboljše predpasnike in se željno iskala v ogledalih, zato se je ponoči slačila v temi, porcelan je obrnila proti steni in zastirala okna, da se skozi polkna ne bi mogel prebiti noben žarek svetlobe.

Ponoči jo je bilo strah sanjati. Sence iz njene domišljije so se priplazile iz kotov in se skrivnostno stapljale v eno samo. Glasovi

so prenehali in njene sanje so postajale drugačne. Kot da bi krilili v temi in čakali, da se zaziba v spanec, da bi se ji približali. Kar naprej so ji namigovali eno in isto s podobami, ki so se ji vsiljevale v misli kot delčki sestavljenke. Marija se jim je z bežnim nemiro izmikala, brez razloga in utemeljitve. Prav tako brez razloga in utemeljitve jim je zadnjo noč pred odhodom dovolila, da so se ji približali.

Tisto noč je spet deževalo. Popoldne so na vrtu dehtele akacije in škržati so zganjali strašen hrup. Deževati je začelo, ko je bila trdna noč, takrat ko je Fidelia hodila po hodnikih in ugašala luči. Marija je v postelji poslušala, kako brbota voda po strešnih žlebovih. V grlu jo je stiskalo ob misli, da mora oditi in zapustiti teto Oriane v njenem namišljenem svetu figuric in se soočiti s svetom svoje babice, kjer ima vsaka stvar ime in so za zajtrk ovseni kosmiči, v vazah pa umetne rože. Imelo jo je, da bi stekla k teti v spalnico in jo brez besed poljubila. Imelo jo je, da bi tavalala po hodnikih in pod prijateljskim pogledom zrcal za seboj vlekla pajčevine, da bi šla dol prav zdaj, ko ura v veži slovesno bije polnoč, kar bosa, po prstih, medtem ko veter premika gugalnico in nemirno posluša škripanje zarjavelih obročev. Med akacijami se je pojavila senca, šelest pohoženih listov, neke vrste nežnost, ki se ji je dvigala po rokah, počasi se je iz noči luščila njegova podoba, se ji približevala in se smehljala. Govoril ji je, naj je ne bo strah, ne bo ji storil nič hudega. Za roko jo je prijel in piš vetra ju je odpihnil na akacije, objemal jo je, ji dajal rumene rože v lase. Hotela je jokati, močno se je oprijemala blazine, on pa se je smejal, odmikal ji je lase s čela, govoril ji je, da jo je končno spet našel, in tekala sta po morski obali. Pisal je njeno ime v mivki, jo škropil s peno in se odmikal. Vrnil se je na črnem konju, prijezdil do nje in jo dvignil k sebi, šla sta daleč stran od plaže, daleč stran od morja. Njegove roke so jo stiskale, čutila jih je kot svetleč obroč okoli telesa. Odprla sta album, listi so se obračali, dotikal se je konic njenih prstov in ona je zbežala, pa jo je veter vrnil v njegov objem. Stiskal jo je močno, njegova glava se je sklonila in poiskal je njene ustnice. Vrnila so se visoka nočna

drevesa, njegova roka se je je komaj dotikala in gugalnica se je raztezala vse do neba. Prosila ga je, naj jo močnejše potisne, da se bodo njene kite bleščale in se bo njena obleka iz organdija razprla v nebo. Na dnu morja sta nabirala školjke, kamenčke ji je polagal na čelo in ji krilo polnil s koralami. Čutila je toplino njegovega telesa, ko ji je zdrsnilo ob akaciji, vetra ni bilo slišati, dež je komaj zaznavno šklepetal po steklu, nekaj nepojmljivega je bilo v sobi, nekaj je skrivoma prehodilo temo in jo gledalo in se ji približevalo. Srce ji je močno začelo biti: slišala je dotik korakov na preprogi in nenadoma se je zavedela, da jih sliši prvič. Pokrila si je obraz, da bi zadušila krik, za hip je pomislila na beg, stekla bi v tetino sobo, stekla bi kamorkoli. A topel veter ji je razodel telo, ji razprl roke, koža se ji je naježila, smehljaje je odprla oči. Žalosten in nekam oddaljen obraz se je približeval njenemu, njegov glas jo je objemal kot piš vetra, dokler nenadoma ni bil več glas ampak besen krik. Sonce je sijalo skozi okno in Fidelia je vpila, da je tujec vstopil v hišo.

Prevedla **Jasmina Markič**